

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce: **K. V.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t. č. X, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 – Vršovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, čj. OAM-132/LE-LE05-LE24-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný dne 15. 11. 2016 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a to dle ust. §§ 12 až 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění (dále jen „zákon o azylu“).

Ve včasné žalobě žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil jeho nebezpečí vážné újmy při návratu na Ukrajinu a dále to, že se zcela opomněl vypořádat se skutečností, že žalobce je v případě svého odmítnutí nastoupit do armády, které

žalovanému předem avizoval, ohrožen legitimním trestem odnětí svobody s výkonem v ukrajinských věznicích a to za podmínek, které by mohly vést k porušení čl. 3 a 5 Úmluvy. Z těchto důvodů žalobce v závěru žaloby navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Přílohou shrnuté žaloby byla Monitorovací zpráva CPT ze dne 29. 4. 2014 v anglickém jazyce.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 24. 1. 2017 vyslovil žalovaný nesouhlas s jejím obsahem a považoval ji za neopodstatněnou. Námitky v ní uplatněné dle žalovaného neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. V průběhu správního řízení správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto žalovaný nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. V daném případě nelze dle žalovaného dospět k závěru o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovoří v souvislosti s návratem do vlasti, není podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy. Ohledně námitky nedostatečně vyhodnocené azylové relevantnosti obavy žalobce, že v případě nenastoupení k vojenské povinnosti, tato skutečnost povede k jeho uvěznění v ukrajinských věznicích, ve kterých mu hrozí špatné zacházení, žalovaný uvedl, že tuto skutečnost žalobce v průběhu správního řízení slovem nezmínil, proto se jí žalovaný nezabýval. K žalobcově argumentaci týkající se stavu ukrajinských věznic pouze konstatoval, že tato je ryze spekulativní, neboť žalobci nebyl zaslán povolávací rozkaz, nebyl tedy povolán k vojenské službě. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dále žalovaný shrnul, že údajně všichni odsouzení za vyhýbání se odvodu nebo mobilizaci v roce 2014 byli odsouzeni k administrativní pokutě, výkonu veřejné služby, případně jim byl uložen trest odnětí svobody s podmíněně odloženým nástupem jeho výkonu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č.j. 6 Azs 267/2015-23). V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 7Azs 321/2004-43 žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že i na území České republiky, kde žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin. K situaci v ukrajinských věznicích žalovaný uvedl, že ne jen z judikatury krajských soudů vyplývá, že situace není závažná do té míry, že by mohla být kvalifikována jako vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Závěrem svého vyjádření k žalobě žalovaný shrnul, že v průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že jediným důvodem pro využití institutu azylu v případě žalobce, byla snaha o legalizaci pobytu v České republice. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl v důsledku svého nelegálního pobytu na území České republiky zajištěn cizineckou policií a hrozilo mu správní vyhoštění. Dle názoru žalovaného tak snahou žalobce bylo zejména obejít zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a to právě prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

V replice ze dne 13. 2. 2017 žalobce zdůraznil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro absenci jakéhokoli vypořádání se s námitkou eventuální hrozby věznění za nelidských podmínek a popřel jakoukoli účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dále trval na svém návrhu vyjádřeném v žalobě, spočívajícím ve zrušení napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu soud konstatuje, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 18. 9. 2016, č. j. KRPE-79284-25/ČJ-2016-170022-SV, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zajištěn za účelem správního vyhoštění s dobou zajištění 60 dní. Důvodem zajištění žalobce bylo nebezpečí, že bude svým jednáním ztěžovat a mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť v řízení uvedl nepravdivé údaje o své totožnosti a místě pobytu. Přestože žalobce hlídce Policie České republiky předložil doklady na jméno G. M., nar., státní příslušnost Rumunsko a následně byl seznámen se zjištěním, že se jedná o kompletní padělek, odmítl sdělit svou skutečnou identitu. Dne 19. 9. 2016 požádal žalobce, stále pod jménem G. M., o udělení mezinárodní ochrany, bez uvedení konkrétních důvodů. S ohledem na skutečnost, že se žalobce prokazoval padělaným dokladem totožnosti a jeho totožnost nebyla známa, byl následně rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 22. 9. 2016, č.j. OAM-132/LE-LE05-LE05-PS-2016, ve smyslu § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 17. 1. 2017. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že ke spolehlivému zjištění totožnosti žalobce bylo jeho zajištění nezbytné, neboť odmítal sdělit svou totožnost a poskytovat jakoukoli součinnost. Dne 23. 9. 2016 učinil žalobce čestné prohlášení o totožnosti podle § 10 odst. 3 zákona o azylu s tím, že se jmenuje V. K., narozený, státní příslušnosti Ukrajina. Tato skutečnost byla ověřena z osobních dokladů žalobce, které žalovaný obdržel dne 26. 10. 2016, a potvrdil ji i sám žalobce při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 9. 2016. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu žalobce dne 23. 9. 2016 uvedl, že do České republiky přijel mikrobusem přes Slovensko, místo posledního bydliště na Ukrajině měl v okrese Kosiv, v Ivanofrankivské oblasti. V České republice je od roku 1994 nebo 1995, dříve jezdíval na Ukrajinu na návštěvy. Naposledy tam byl v roce 2008. Na území České republiky pobýval na platné vízum, nelegálně je v Čechách poslední dva roky. Je pravoslavného vyznání, bez politického přesvědčení, svobodný, bezdětný. O mezinárodní ochranu žádá poprvé, k důvodům své žádosti uvedl, že se nechce vrátit na Ukrajinu, protože je tam válka, mohli by ho vzít do války, takže má strach o život. Zdravotně se cítí zcela v pořádku, bez zvláštních potřeb či omezení. Uvedl, že před devíti měsíci ho zbili a okradli, utrpěl zranění oka, se kterým nešel k lékaři, proto na něj dnes nevidí. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze stejného dne (23. 9. 2016) pak žalobce shora uvedené skutečnosti zopakoval, doplnil důvod, pro který odjel z Ukrajiny a kterým byl nedostatek práce, kterou naopak sehnal v České republice. Uvedl že na Ukrajině neměl nikdy problémy, nebyl trestně stíhán, nechce se tam vrátit kvůli válce a také proto, že je tady zvyklý. K dotazu, zda jej v běžném životě omezuje zranění oka, uvedl, že ano, nevidí na něj, nemůže sportovat, ale jinak si na svůj stav zvykl, v práci s tím problém nemá, stejně jako mu nedělá problém čtení či psaní. K malé pravděpodobnosti, že by jej s ohledem na zranění oka odvedli do armády sdělil, že slyšel, že do armády berou každého a z války se vrací různě zranění – bez ruky, nohy - tak proč by tam nemohli vzít jeho bez oka? Dne 23. 9. 2016 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, které byly zaopatřeny za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, běžně se s nimi nahlédnutím seznámil, nechtěl uvést nic na jejich doplnění.

K žalobě žalobce bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 9. 2016 rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2016, č.j. 41Az 21/2016-29 podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“) zrušeno a věc byla podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Ministerstvu vnitra vrácena k dalšímu řízení. Soud shledal rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 9. 2016 za nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění věnované zranitelnosti žalobce, ve kterém se Ministerstvo vnitra nevypořádalo s existencí zcela zjevného zdravotního postižení žalobce, pro účely institutu zranitelné osoby dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a případného užití § 46a odst. 3 zákona o azylu, upravujícího podmínky rozhodnutí o zajištění takové osoby. Na základě uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem rozhodl odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o ukončení zajištění žalobce.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Krajský soud po přezkoumání věci konstatuje, že žalobní námitky považuje za zcela obecné, konkrétně k ust. § 12 zákona o azylu musí připomenout, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, která by alespoň naznačovala, že byl v zemi původu před jejím opuštěním pronásledován, natož z azylově relevantních důvodů. V řízení však pak neuvedl ani nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že pro případ návratu pociťuje jakékoliv azylově relevantní obavy, jakoukoliv hrozbu vážné újmy, o úrovni vězeňských zařízení či obavách z výkonu případného trestu se v rámci správního řízení vůbec nezmínil. Žalobní námitky v tomto směru tedy považuje soud za naprosto nadnesené a nedůvodné. Po provedeném přezkumném řízení proto dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, což ostatně ani netvrdil. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalovaný řádně přijal žádost žalobce o mezinárodní ochranu, žalobce v průběhu svých výpovědí opakovaně uváděl, že na Ukrajině měl jediný problém, a to obavu z povolání do armády a nasazení do války a s tím spojenou obavu o svůj život. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu (žalobce neuvedl, že by vojenskou službu odmítal z důvodu svědomí nebo náboženského vyznání). Lze tak odkázat např. na rozsudek č. j. 5AZs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004, v němž se uvádí: „*Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím*“. Výhrada svědomí je tak jednou z výjimek, která by odůvodňovala případné udělení

mezinárodní ochrany. Žalobce však v průběhu správního řízení nic takového neuváděl. Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Podstatné argumenty žalovaný zopakoval i ve vyjádření k žalobě, zabýval se i otázkou trestního postihu za nenastoupení k vojenské službě s poukazem na to, že uvedená situace se žalobce netýká, neboť tento sám uvedl, že si povolávací rozkaz osobně nepřevzal. Soud k uvedenému konstatuje, že samotné nepřevzetí povolávacího rozkazu, byl-li žalobci vůbec zaslán, není trestně postižitelné (dle informace MZV č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015). V žalobcově případě nejde tedy o trestný čin odepření vojenské služby, za který by mu po návratu do země původu hrozil trest odnětí svobody s případným výkonem v ukrajinských věznicích. Zabývat se podmínkami ve věznicích na Ukrajině tak krajský soud neshledal za důvodné (k obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v usnesení ze dne 1. 3. 2017, č.j. 9 Azs 334/2016-26) a nebyl tak povinen provádět k podmínkám ve věznicích na Ukrajině ani žalobcem navrhovaný důkaz, Monitorovací zprávu CPT o Ukrajině ze dne 29. 4. 2014, který nicméně existoval již v době podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu a žalobce jej proto mohl předložit žalovanému již ve správním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č.j. 5 Azs 135/2015-39). Ve shodě s žalovaným je soud i v otázce případného povolání žalobce do armády, kdy se domnívá, že míra pravděpodobnosti odvodu žalobce, který nevidí na jedno oko, do války, není příliš vysoká. Ani obecná, ač judikatorně rozvedená žalobní námitka stran špatného stavu ukrajinského vězeňství není dle soudu důvodná, ostatně žalobce ve správním řízení obavu z uvěznění ani žádné námitky ke stavu ukrajinského vězeňství neuváděl. Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Vzhledem k uvedeným skutečnostem soudu nezbyvá, než konstatovat, že žalovaný správní orgán se zabýval odůvodněním neexistence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 12, písm. a) i b) zákona o azylu zcela dostačujícím a vyčerpávajícím způsobem na str. 3 a 4 a jeho závěr o nenaplnění důvodů tohoto ustanovení je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem.

Podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu, jak uvedeny shora, naplněny nejsou, žalobce ani žádné skutečnosti ohledně v ČR případně žijících rodinných příslušníků, v souvislosti s nimiž by přicházela v úvahu aplikace závěrů o možném sloučení rodiny, neuváděl.

Krajský soud ani žalovaný podmínky humanitárního azylu žádné neshledal.

Správní orgán dle krajského soudu postupoval zcela v souladu s ustanovením § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je

státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval žalobcem tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tj. obavou z odvodu do armády, přičemž zopakoval své závěry výše uvedené. Uvedené závěry soud považuje za správné a souladné s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle které výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu podle zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu). V rozsudku č. j. 3 Azs 28/2015-24, ze dne 23. 4. 2015, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že *„branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci nelze považovat na ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu.“*

Krajský soud má za to, že i bezpečnostní situaci na Ukrajině ve vztahu k žalobci zhodnotil žalovaný dostatečně individuálně, přičemž nepopírá složitost bezpečnostní situace na východě Ukrajiny. Zdůraznil, že žalobce pochází z Ivanofrankivské oblasti, která se nachází na západě Ukrajiny a střety mezi vládními bezpečnostními silami a separatisty není nijak zasažena, ani se dvěma oblastmi na východní Ukrajině, které jsou konfliktem zasaženy (Doněcká a Luhanská), nesousedí. Soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (podle usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7Azs 265/2014 - 17, ze dne 15. 1. 2015, či usnesení č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 25. 3. 2015). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že jeho rozhodovací činnost při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce žádné individualizované

nebezpečí plynoucí pro něho z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (s výjimkou povolání do armády - k uvedenému viz výše). Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky (§ 14b odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stejný závěr žalovaný řádně a podrobně vyargumentoval na str. 6 rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016. Krajský soud je přesvědčen, že naopak je potřebné vidět, že žalobce žije v České republice nelegálně, bez vážných důvodů spoléhal na to, že toto nebude ze strany policejních orgánů zjištěno, o legalizaci svého pobytu se do doby svého zajištění nijak nezajímal. Žalobcova žádost, podaná krátce poté, co byl kontrolován hlídkou Policie ČR a následně zajištěn za účelem správního vyhoštění, je zcela zřetelně cílena na prodloužení zdejšího pobytu, k čemuž však instituty zákona o azylu sloužit nemohou a jedná se tak jednoznačně o obcházení povinností, určených cizincům zákonem o pobytu cizinců. Nad rámec nezbytného odůvodnění proto krajský soud zdůrazňuje, že smyslem institutu mezinárodní ochrany je poskytnout ochranu těm, kteří skutečně a oprávněně mezinárodní ochranu potřebují (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 – 59). Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (srov. rozsudek ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, či usnesení ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 – 26). Podání žádosti o mezinárodní ochranu nikoli bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, jak z hlediska zeměpisného, tak i časového, nýbrž až když žalobci hrozí vyhoštění, žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany značně diskvalifikuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81).

Po přezkoumání věci dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je zcela nedůvodná, tuto proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. prosince 2017

JUDr. Jana Kábrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

L. P.